

2016 rokiem Sienkiewicza!

Dzień kobiet

Dzień Kobiet – coroczne święto obchodzone 8 marca jako wyraz szacunku dla ofiar walki o równouprawnienie kobiet. Ustanowione zostało w 1910 roku. Dzień Kobiet w Polsce był obchodzony na szeroką skalę do 1993 roku. A w jaki sposób, dowiedzie się z naszych artykułów...

Dzień mężczyzn

Nie tylko kobiety mają swoje święto, od niedawna w kalendarzu zagościł Dzień Mężczyzn. Pomysł na to święto jest pochodną idei równości płci. Tradycja święta zapoczątkowana została w 1999 r. Oficjalnie na świecie jest obchodzone 19 listopada, jednak w Polsce przyjęła się data **10 marca**, czyli dwa dni po święcie kobiet.

Dlaczego piszemy o Henryku Sienkiewiczu? Bo to Jego rok! Senat przyjął uchwałę ustanawiającą rok 2016 Rokiem Henryka Sienkiewicza. W 2016r wypada 100 rocznica śmierci literackiego noblisty z 1905 roku.

Okazją do ustanowienia Henryka Sienkiewicza patronem 2016 roku jest fakt, że wypada wówczas 100 rocznica śmierci pisarza. Za uchwałą opowiedziało się 79 senatorów, 1 wstrzymał się od głosu.

"Senat Rzeczypospolitej Polskiej ustanawia rok 2016 Rokiem Henryka Sienkiewicza, by w setną rocznicę śmierci oddać należny hołd temu Wielkiemu Polakowi i przyczynić się do popularyzacji Jego twórczości oraz idei zawartych w Jego książkach – przede wszystkim patriotyzmu i przywiązania do tradycyjnych wartości" – napisano w uchwale Senatu RP.

Media społeczności

W naszym mieście ruszyły warsztaty "Mediaspołeczniczy", których jednym z założeń jest promowanie swojego miasta, czyli w naszym przypadku- Piotrkowa Trybunalskiego. W warsztatach uczestniczy grupa uczennic i uczniów z naszego gimnazjum. Więcej szczegółów w numerze...

Agatha Christie

"Agatha Mary Clarissa Miller Christie jest jedną z najbardziej znanych pisarek powieści detektywistycznych. Wniosła wiele nowinek do twórczości kryminalnej i nie tylko." Jeśli chcesz dowiedzieć się o niej więcej czytaj gazetkę :)!
Warto zobaczyć także ankietę przeprowadzaną w naszej szkole dotyczącą kryminałów.

Google grafika

Google grafika

Google grafika

Google grafika

Dzień kobiet - PRL

Dzień Kobiet jest niedługo. Każdy wie, jak obchodzi się to święto teraz. Daje się kwiaty, najczęściej tulipany, składa życzenia i spędza czas z ukochaną kobietą. Ale jak to święto wyglądało kiedyś, np. za czasów PRL-u?

Google grafika

Co ciekawe, kiedyś 8 marca nie dawano tulipanów, a goździki! Moim zdaniem, to właśnie te kwiaty powinny kojarzyć się z tym świętem. Jako podarunek nie dawano czekoladek czy biżuterii, a rajstopy, ręczniki czy ścierki kuchenne, a także perfumy. Dzień Kobiet w czasie PRL-u był jedną z okazji wykorzystywanych przez państwową propagandę. Pokazywano uśmiechnięte panie przy fabrycznych maszynach, w okienkach pocztowych, kierujące ruchem drogowym w centrum miasta i spokojnie spacerujące z wózkiem po parku. W Dzienniku Telewizyjnym radzono panom, co mogą kupić „Ewom” z okazji ich święta. W zakładach pracy organizowano spotkania, akademie, koncerty i poczęstunki. W przemowach zwracano uwagę na zwiększenie zatrudnienia kobiet, ich olbrzymie znaczenie dla socjalistycznej gospodarki, podnoszono nieoceniony wpływ na lepszą atmosferę w miejscu pracy.

Google grafika

Wydaje się, że obecnie Dzień Kobiet stracił na znaczeniu. Niektórzy uważają, że płęć piękną należy szanować cały rok, a nie tylko 8 marca.

Agnieszka Lesiakowska

Google grafika

Dzień mężczyzn? Jak najbardziej za!

Dzień mężczyzn zapoczątkowano 19 listopada 1999 roku w Trynidadzie i Tobago. Pomocy przy tym przedsięwzięciu użyczyła Organizacja Narodów Zjednoczonych. Obchodzi się go zazwyczaj 19 listopada, choć niektóre państwa zmieniły datę ze względu na szczególny związek takiej uroczystości z wewnętrzną historią kraju, np. Rosja, która połączyła z Dniem Obrońcy Ojczyzny. Jesteście ciekawi, jakie państwa wpisały do swojego kalendarza to święto? Między innymi Węgry (19 listopada), Bułgaria (16 marca), Rosja (23 lutego), Brazylia (15 lipca), Włochy (19 listopada), Rumunia (9 marca), czy Stany Zjednoczone (19 listopada). Ogółem liczba wszystkich wynosi 26. Za granicą zdarza się, że panowie w tym czasie mają dzień wolny od pracy. W Polsce nie ma oficjalnej decyzji co do Dnia Mężczyzn, a szkoda. Gdziekolwiek możemy spotkać osoby, które podjęły się tych obchodów, ale to tylko pojedyncze jednostki. Media chcą zainspirować nasz kraj do pozytywnej decyzji w tej sprawie, co staje się ogromnym plusem. Proponowaną datę ustalono na 10 marca. Nieprzypadkowo, we "Wspomnienie 40 Świętych Męczenników z Sebasty", które, co ciekawe usunięto z listy w 1969 roku. Według statystyk większość kobiet nigdy o takiej dacie nie słyszała, choć mężczyznom też zdarza się taka sytuacja. Pojawił się Dzień Chłopaka, Dzień Ojca, ale o trzecim mówi się niewiele. Nie rozpowszechniono go jeszcze na tyle, choć w niektórych polskich kalendarzach możemy przy konkretnym dniu zauważyć dany wpis. Pomimo to, miło byłoby zobaczyć uśmiech na twarzy polskich mężczyzn tego dnia, choć nie zapominajmy, że pamiętać o płci przeciwnej należy nie tylko w święta, ale i na co dzień. :)

Sylwia Hoffman

Google grafika

Google grafika

Wiemy przecież, co to Dzień Kobiet. A może nie wiesz?

Wspomniane międzynarodowe święto obchodzimy 8 marca. Mogłoby wydawać się, że znamy je. No bo przecież wszędzie wygląda tak samo, prawda? Otóż nie.

Dla przykładu data - w Tunezji święto ku pamięci kobiet obchodzi się 13 sierpnia, a co jeszcze ciekawsze - 15 października ma miejsce Międzynarodowy Dzień Kobiet Wiejskich. W Polsce na Dzień Kobiet obdarowujemy damy kwiatami, nieważne jakimi, byle by się podobały. We Włoszech i Rosji natomiast daje się gałązki akacji srebrzystej. Może u nas owe święto nie jest spędzane uroczyście, ale w Portugalii i Rumunii w noc poprzedzającą Dzień Kobiet organizuje się coś, co można by określić mianem „babskiego wieczoru”. Rosyjski Dzień Kobiet ma ciekawą historię, otóż w 1917 mieszkanki tego kraju zorganizowały protest z hasłem „chleb i pokój”. Cztery dni później car Rosji abdykował, a rząd dał kobietom prawo głosu. Feministka bolszewicka - Aleksandra Kollontaj przekonała Lenina, by zatwierdził Dzień Kobiet, a ten się zgodził „w celu upamiętnienia zasług kobiet sowieckich w budowie komunizmu, w obronie ojczyzny podczas Wielkiej Wojny Ojczyźnianej, ich heroizm i bezinteresowność na froncie i na tyłach, a także zaznaczyć duży wkład kobiet w umacnianie przyjaźni między narodami i walkę o pokój”.

Google grafika

Google grafika

W Wietnamie, w którym popularnym podarkiem są goździki, święto pań obchodzi się dwukrotnie - ósmego marca i dwudziestego października.

Świętowanie Dnia Kobiet jest zabronione natomiast w Iranie. Irańska policja pobiła i przesłuchiwała około 100 osób, które zaplanowały na ten dzień uroczystość.

Także cieszymy się wywalczonym Dniem Kobiet! Ciekaw jestem, na jakie pomysły na prezenty wpadniecie i proszę was, mężczyźni chłopcy, oszczędźcie sobie wstydu i zapamiętajcie, że to święto wypada w Polsce ósmego marca. A.J

Google grafika

Kobiety w literaturze

Prawdopodobnie nie ma takiej książki, w której nie znajdowałaby się żadna kobieta. Autorzy wykreowali ją jako postać jednocześnie dobrą i złą, która łączy w sobie anioła i diabła. W najróżniejszych dziełach od starożytności do współczesności jest odmiennie przedstawiana.

W mitologii greckiej jest nią bogini miłości Afrodyta, w "Kryżakach" Henryka Sienkiewicza Zbyszko jest w stanie poświęcić wszystko dla przepięknej i niezwykle kruchej Danusi, w "Lalce" Bolesława Prusa główny bohater nie widzi wad swojej wybranki, którą możemy uznać za próżną arystokratkę. Tak interpretowano charakter kobiety dawniej.

Pomyślmy, jak jest w teraźniejszości. W "Igrzyskach śmierci" S. Collins główna bohaterka to bardzo silna i odważna kobieta, która poświęci swoje życie dla bliskich, których kocha. W sadze "Zmierzch" S. Meyer przedstawia Bellę jako zamkniętą w sobie i nieśmiałą dziewczynę, która potrafi jednak bardzo mocno kochać i zrobić wszystko, by uratować życie Edwarda. W serii o Harrym Potterze Hermiona jest bardzo odważną i wygadaną dziewczyną, ale jednocześnie bardzo łatwo ją zranić. Można zauważyć, że autorzy najczęściej kobiety przedstawiają jako odważne i dzielne osoby, by podkreślić, że nie są wcale słabsze od mężczyzn, jak dawniej twierdzono. Nie zawsze tak jednak jest. Jako przykład mogę podać chociażby postać Mii w powieści "Zostań, jeśli kochasz", gdzie dokładnie jest pokazane, jak ciężko sobie poradzić z całą sytuacją, jak trudno zdecydować, co powinna zrobić. Gayle Forman podkreśla, jak często jej bohaterka chciała odpuścić i skończyć swoje cierpienie. Zwykle w książkach ukazują kobietę jako współczującą, empatyczną, kochającą osobę, ale jednocześnie potrafiącą poradzić sobie z takimi problemami, z którymi mężczyźni nie daliby sobie rady.

Sylwetki płci pięknej w literaturze każdy może interpretować na swój sposób, w początkach przedstawiano ją jako służebnicę mężczyzny, aby teraz ukazać ją jako dążącą do celu, silną psychicznie osobę. Kobiety wcale nie są takie słabe, jak często może się wydawać, dlatego należy im się dużo szacunku. Dlatego każdy chłopak i mężczyzna powinien pamiętać o swojej wybrance, nie uznawać jej za słabszą, ale równą sobie i pamiętać o niej nie tylko 8 marca, czyli w Dzień Kobiet, ale w cały rok.

Ania Z.

Google grafika

Google grafika

Sienkiewicz - co o nim wiemy?

Myślisz, że wiesz dużo na temat Henryka Sienkiewicza - polskiego powieściopisarza? Możesz się mylić ! Na tej stronie znajdziesz wiele ciekawostek i faktów z jego życia.

1. Sienkiewicz pisał pod pseudonimem Litwos

2. W 1905 roku otrzymał Nagrodę Nobla, która przyniosła mu ok. 100 000 rubli.

3. Był kawalerem Legii Honorowej.

4. Był członkiem Serbskiej Akademii Nauk i Umiejętności.

5. Niski wzrost był powodem kompleksów pisarza.

6. W roku 1900 Uniwersytet Jagielloński przyznał Henrykowi Sienkiewiczowi tytuł doctora honoris causa.

7. Jego pierwsza (nieopublikowana) powieść nosiła tytuł "Ofiara".

8. Studiował na wydziale lekarskim Szkoły Głównej Warszawskiej, przeniósł się na studia prawnicze, następnie na wydział Filologiczno-Historyczny.

9. Po otrzymaniu Nagrody Nobla, w przemówieniu Sienkiewicz podkreślał ogromne jej znaczenie dla syna Polski: „Głoszono ją umarłą, a oto jeden z tysięcznych dowodów, że żyje. Głoszono ją podbitą, a oto nowy dowód, że umie zwyciężyć!”

10. Jeden z wielbicieli Trylogii, ukrywający się pod pseudonimem Michał Wołodyjowski, ofiarował Sienkiewiczowi piętnaście tysięcy rubli. Pisarz nie chciał przyjąć prezentu, wezwał ofiarodawcę do cofnięcia darowizny. Ten jednak nie zgłosił się. Uzyskane w ten sposób pieniądze pisarz przeznaczył na fundusz stypendialny imienia Marii Sienkiewiczowej, z którego skorzystali między innymi: Maria Konopnicka, Stanisław Przybyszewski, Stanisław Witkacy.

11. Zmarł w Vevey w Szwajcarii, gdzie został pochowany. Skąd w 1924 roku sprowadzono jego ciało do Polski, by złożyć je w warszawskiej katedrze pod wezwaniem świętego Jana.

12. Filmy na podstawie jego książek osiągały największe rekordy w polskiej kinematografii, na przykład "Krzyżacy" 32 mln 315 695 tys. widzów, czyli więcej niż liczba ludności Polski w roku premiery 1960.

13. Sienkiewicz był spowinowacony z Cyprianem Kamilem Norwidem – ciotka szwagra Henryka Sienkiewicza była bratową Norwida.

14. Pierwszą z książek, jakie Sienkiewicz przeczytał w dzieciństwie, były "Śpiewy historyczne" Juliana Ursyna Niemcewicza.

15. Na okładce jego debiutanckiej powieści przekreślono nazwisko na „Stankiewicz”.

16. Podczas obchodów jubileuszu pracy twórczej 22 grudnia 1900 dzieci wręczyły pisarzowi "Dziesięć przykazań Sienkiewiczowskich". Pierwsze brzmiało: „Nie będziesz miał Mickiewicza, Słowackiego, Krasińskiego i innych nade mną”.

17. Sienkiewicz był spokrewniony z Joachimem Lelewelem – historykiem i działaczem politycznym oraz z pisarką romantyczną Deotymą i Ignacym Chrzanowskim – profesorem historii i literatury.

18. Jako trzynastolatek opracował plan wyzwolenia Polski

W świat z Sienkiewiczem...

Henryk Sienkiewicz to jeden z największych polskich pisarzy przełomu XIX i XX wieku. Inspiracjami do napisania jego dzieł były m. in. wydarzenia historyczne oraz liczne podróże po świecie.

Pierwszy raz wyruszył w 1876 roku, gdy został wysłany do Stanów Zjednoczonych, skąd miał nadsyłać korespondencje do gazety. W Ameryce przebywał do roku 1878. Mieszkał głównie w Kalifornii, ale odbył też wycieczki do innych stanów. Powstałe korespondencje złożyły się na tom pt. „Listy z podróży do Ameryki”.

W 1890 r. wybrał się do Afryki, lecz trudy wyprawy przerosły pisarza. Zachorował na febrę i po pół roku opuścił Czarny Ląd. Jednak po 20 latach napisał powieść zatytułowaną „W pustyni i w puszczy.”

W październiku 1886 roku wyruszył na czteromiesięczną podróż do Turcji, gdzie pracował nad „Panem Wołodyjowskim”.

Piotr

Golanowski

Google grafika

Google grafika

Z papieru na ekran...

Powieści Henryka Sienkiewicza zajmują poczesne miejsce w kanonie lektur szkolnych, ale nie oszukujmy się- kto przeczytał W CAŁOŚCI którąś z jego książek? Jego najwybitniejszych dzieł niestety nie można zaliczyć do krótkich i łatwych utworów- czyta się je długo, nie tylko z powodu rozmiarów, ale też trudnego i archaicznego języka, którym zostały napisane. Jak to dobrze, że je sfilmowano... Oczywiście nie zachęcam do oglądania filmu ZAMIAST czytania książki, ale myślę, że czasem zapoznanie się z ekranizacją po skończonej lekturze może pomóc w zrozumieniu niektórych zawiłe opisanych wątków. Zatem zaczynamy przegląd dzieł Sienkiewicza przeniesionych na kinowy ekran.

Google grafika

Jedną z najdłuższych powieści tego autora są „Krzyżacy” zekranizowani w 1960 roku w reżyserii Aleksandra Forda. To jeden z pierwszych kolorowych oraz najbardziej dochodowych polskich filmów, który w zaledwie kilka miesięcy obejrzało 2 mln. widzów, a w ciągu pierwszych 4 lat- 14 mln. Jego przedpremiery odbyła się w 550. rocznicę [bitwy pod Grunwaldem](#) w [łódzkiej Hali Sportowej](#). Posiadał on ogromny jak na owe czasy budżet (w zależności od źródeł – 30-38 mln. zł.), który pozwalał na nakręcenie 11 średniej długości filmów fabularnych. Do filmu wykonano 28 tysięcy kostiumów i uczestniczyło w nim 10 tys. statystów i 470 koni. Do ciekawostek należy fakt, że odtwórca roli Zbyszka podczas kręcenia filmu złamał nogę i grał w gipsie, który dokładnie maskowano. Ponadto w scenie ofiarowania mieczy przez Zakon, król, filmowany od dołu, krzyżując je, nie siedzi na koniu, jakby się można spodziewać. Zwierzę ploszył szczęk stali, więc władca zasiada na koźle do gimnastyki wypożyczonym z pobliskiej szkoły.

„Quo vadis” doczekało się wielu adaptacji. Po raz pierwszy podjął się jej Włoch [Enrico Guazzoni](#) w 1912r. Jest to najwcześniejsza, niema, ekranizacja jakiegokolwiek powieści Sienkiewicza. Następny był również niemy włoski film z 1925r. autorstwa [Gabriella D'Annunzia](#). W 1951 roku do filmu Amerykanie użyli rekordowej liczby kostiumów- aż 32000. Pracom przewodniczył [Mervyna LeRoya](#). Później do tematu powrócili znowu Włosi, kręcąc w 1985r. serial luźno związany z książką. Reżyserem i scenarzystą był [Franco Rossi](#). Polska ekranizacja powstała dopiero w 2001r. pod kierownictwem Jerzego Kawalerowicza równocześnie z adaptacją wcześniej wspomnianego włoskiego serialu. Film jest najdroższą produkcją polskiej kinematografii, a jego uroczysta premiera odbyła się w Watykanie z udziałem Jana Pawła II.

Google grafika

Ostatnią powieścią wartą uwagi jest omawiane w podstawówce „W pustyni i w puszczy”. Pracę nad nią podjął w 1973r. Władysław Ślesicki i, uwaga- wielkie zaskoczenie, nakręcił również serial. Film pozostaje do dziś na [drugim miejscu](#) pod względem liczby widzów, jaka obejrzała polski film w [kinie](#), a zdjęcia kręcono w Egipcie, Sudanie i Bułgarii. Ciekawe jest, że role drugoplanowe, w tym Kalego i Mei, odtwarzali miejscowi aktorzy [afrykańscy](#), będący głównie amatorami, a do zagrania Nel zgłosiło się przeszło 5 tys. dziewczyn w wieku od 5 do 30 lat. W 2001r. ponownie stworzono film i serial, w których wykorzystano plenery RPA i Tunezji. Później jeszcze raz zekranizowano tę powieść. W [2001](#) nową wersję wyreżyserował [Gavina Hood](#). Stasia zagrał [Adam Fidusiewicz](#), a Nel [Karolina Sawka](#).

Do innych zekranizowanych powieści Henryka Sienkiewicza należy jeszcze nowela „Latarnik” (1976r., reżyser- Zygmun Skonieczny), „Rodzina Połanieckich” (1978) oraz „Janko Muzykant” (1930 r., reżyser- Ryszard Ordyński), ale w przeciwieństwie do książki główny bohater nie umiera w młodym wieku, lecz dzięki swojemu talentowi osiąga sukces i zdobywa szczęście. Jest to całkiem spory dorobek. ;-)
Sylwia Kaczmarek

Słynna Trylogia ma równie zawiłą historię. Pierwszy był „Potop”... choć powinno być „Ogniem i mieczem”. Został nakręcony przez Rosjanina Piotra Czardynina w 1915r. i podzielony na dwie części. „Ogniem i mieczem” było [włosko-francusko-jugosłowiańską](#) produkcją [Fernanda Cerchio](#) (1962r.). W polskiej wersji Jerzy Hoffman (reżyser całej Trylogii) najpierw sfilmował „Pana Wołodyjowskiego” w 1968r. Równocześnie Paweł Komorowski kręcił trzynastoodcinkowy serial „Przygody Pana Michała” o bardzo zbliżonej tematyce. W obu produkcjach wykorzystywano te same rekwizyty, lecz serial w odróżnieniu od filmu był wciąż czarno-biały. To skoro Polacy zaczęli od końca- w 1974r. zabrano się za „Potop”. Wykorzystano plenery zarówno polskie (np. klasztor na Jasnej Górze), jak i rosyjskie, a dzieło zdobyło wiele nagród- m.in. nominację do Oscara dla najlepszego filmu nieanglojęzycznego. Na „Ogniem i mieczem” przyszedł czas dopiero w 1999r. Nie wiem, dlaczego tak się uparli na seriale, ale domyślicie się, że i tym razem takowy powstał. Obsypana nagrodami ekranizacja przyciągnęła do kin rzeszę widzów. Efektami specjalnymi zajęła się firma pracująca wcześniej przy „Terminatorze”, a taśmy filmowej do montażu było ponad 130 kilometrów. Jednym z powodów kręcenia Trylogii „od końca” było to, że Jerzy Hoffman właśnie w takiej kolejności czytał dzieła Sienkiewicza, będąc dzieckiem zesłanym na Syberię.

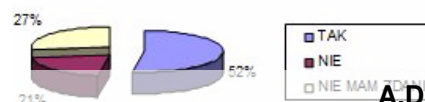
Czy znamy kryminały ?

W pierwszych dniach lutego w naszej szkole przeprowadzona została ankieta dotycząca kryminałów. Dostarczyła nam sporo informacji, nie tylko o popularności takich powieści, ale też o talentach artystycznych gimnazjalistów, na co wskazywały liczne ilustracje i dość zaskakujące podejście niektórych trzecioklasistów do badania.

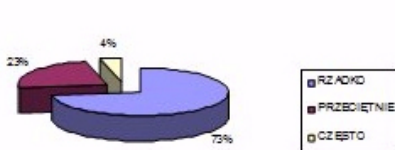
Z naszej ankiety wynika, że pomysł wprowadzenia kryminałów jako lektur szkolnych bardzo spodobał się naszym uczniom. Ponad połowa wyraziła poparcie.

Poznaliśmy też częstotliwość czytania kryminałów wśród naszych rówieśników:

Czy uczniowie chcą kryminałów jako lektur?

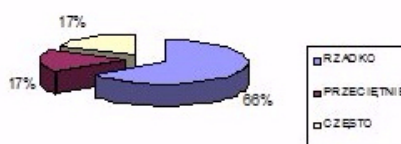

Jak często pierwszoklasisci czytają kryminały?

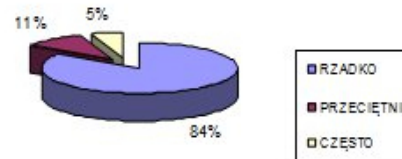
A.D

Jak często drugoklasisci czytają kryminały?

A.D

Jak często trzecioklasisci czytają kryminały?

A.D

Spośród trzech ankietowanych klas, drugoklasisci mogą pochwalić się największym procentem uczniów którzy kiedykolwiek zabrali się za czytanie kryminału. Wyniki wyglądają następująco:

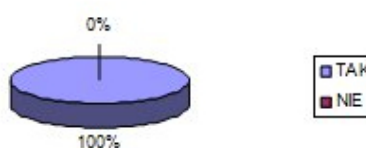
Druga klasa jest też tą, która czyta kryminały najczęściej. Wielu uczniów przyznało, że jeśli sięga po powieść detektywistyczną, preferuje pisarza zagranicznego. Tylko siedmiu ankietowanych poparło pisarzy polskich, a dla niektórych nie miało to znaczenia. Ogromna liczba osób przyznała, że bardziej niż utwory o morderstwach i zbrodniach, interesują ich inne gatunki. Pomimo tego nadal bardzo wielu znajduje swego rodzaju przyjemność w zagłębianiu się w intrydze i wysnuwaniu własnych wniosków czy podejrzeń.

Czy pierwszoklasisci przeczytali kiedykolwiek kryminał?

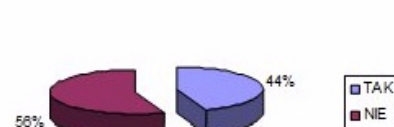
A.J

Czy drugoklasisci przeczytali kiedykolwiek kryminał?

A.J

Czy trzecioklasisci przeczytali kiedykolwiek kryminał?

A.J

Tajemnicza Christie

Agatha Mary Clarissa Miller Christie urodziła się 15 września 1890 w Torquay, zmarła natomiast 12 stycznia 1976 w Wallingford. Jest jedną z najbardziej znanych pisarek powieści o tematyce zabójstw i zagadek. Wniosła wiele nowinek do twórczości kryminalnej. Możemy podziwiać dwoje najbardziej znanych detektywów – wytwory jej wyobraźni – Herkulesa Poirota i pannę Marple. Z powyższymi bohaterami wiąże się wiele historii. Autorka chciała, by książka z ostatnimi łamiętkami dla powyższych detektywów ukazała się po śmierci kobiety. Utwory, które napisała, doczekały się mnóstwa ekranizacji.

W Polsce w 1951 utwory Christie zostały objęte cenzurą i zakazane w bibliotekach. Co ciekawe, autorka działała również pod pseudonimem Mary Westmacott, kończąc kilka powieści obyczajowych. Jej dzieła przetłumaczono na 45 języków i funkcjonują w światowej literaturze do dzisiaj, stały się wręcz nieśmiertelne. Początkowo zamierzała podpisywać się jako Martin West albo Martin Gray, ponieważ obawiała się wyjawic swoją kobiecą tożsamość, co mogło spowodować oburzenie wśród czytelników. Jako pierwszy powód napisania powieści uznała kłótnię z siostrą i chęć dokonania czegoś bardziej wartościowego. Dodajmy, że ona również była pisarką. W pewnym momencie Christie zniknęła aż na 11 dni. Okazało się to wielkiej rangi ciekawostką dla świata, gdyż nikt nie miał pojęcia, co zaszło w tym czasie. Agatha nawet we własnej autobiografii nie wspomina o takim zdarzeniu.

Google grafika

Z mężem Archibaldem rozwiodła się w 1928 roku. W trakcie ich małżeństwa urodziła córkę Rosalind. Agatha posiadała ogromną wiedzę na temat lecznictwa oraz trucizn, często branych pod uwagę w fabule, gdyż w trakcie trwania I wojny światowej podjęła się pracy w szpitalnictwie i farmaceutyce. 1930 to rok jej ponownych zaślubin z archeologiem, Maxem Mallovanem. Uważała, że "archeolog to najlepszy mąż, jakiego można sobie wyobrazić. Im starsza staje się żona, tym bardziej wzrasta jej wartość w oczach męża.". Dziesięć lat wcześniej połączyła swoje siły z Klubem Detektywów, gdzie spotykali się autorzy powieści kryminalnych. Co ciekawe, funkcjonuje on do dzisiaj. Wraz z członkami tejże grupy współtworzyła książkę "The Floating Admiral". Na krótki czas została stamtąd wydalona z powodu nieprzystosowania się do obowiązujących reguł. W 1958 roku przejęła dowodzenie jako prezes.

Lubiła niemal każdy rodzaj muzyki. Kochała psy i wszystko, co wiązało się z liczbami. Nie znosiła hałasów i tłumów oraz papierosów. Najbardziej nie tolerowała zapachu i smaku gotowanego mleka. Wyróżniała się muzykalnością, lecz nie na przesadnie wysokim poziomie. Nie miała wygórowanych potrzeb, jej poglądy czy opinie nie mogły zostać uznane za skrajne. Cechowała się szczerością i prawdziwością w zachowaniu, co, być może, wpłynęło na tak olbrzymi, bezkonkurencyjny sukces.

Google grafika

AGATA CHRISTIE

O autorce bestsellerów możecie przeczytać we wcześniejszym artykule, ja skupię na czymś innym.

To może od początku. Powodem napisania pierwszej powieści przez Agatę Christie stał się spór z siostrą, która była pisarką. Spór o to, że ona może zrobić coś bardziej wartościowego od niej.

POCZĄTEK KARIERY

W Wielkiej Brytani czasy między dwiema wojnami światowymi, a ściśle mówiąc lata 1920-1945, uważane są za złoty wiek powieści detektywistycznej, to właśnie wtedy Agata rozpoczęła swoją przygodę z kryminałem.

Notatniki pisarki przez długi czas pozostawały pilnie strzeżonym i niezbadanym skarbem. Po śmierci matki Rosalind Hicks zabezpieczyła je w Greenway House, poza jedną ekspozycją w Torquay Museum nigdy nie były pokazywane publicznie. Zeszyty wypełnione zapiskami, szkicami, planami i wariantami najlepszych powieści kryminalnych, jakie kiedykolwiek napisano. Notatniki stanowią bezcenne literackie artefakty. Na niektórych stronach wszystkich Notatników możemy znaleźć krótkie, luźne uwagi bez rozwinięcia. Stanowiły to, co Christie nazywała „z grubsza wypunktowanym planem akcji”, były wszystkim, czego Agata potrzebowała do uruchomienia swojej wyobraźni. Potrafiły zainspirować ją najprostsze słowa, takie jak na przykład „zab”, inspirację tą wykorzystała w dwóch powieściach: *Pierwsze, drugie...zapij mi obuwie* (jako istotną część planu) i w *Nocy w bibliotece* (jako drobny element).

Jaka była tajemnicza metoda pisania Agaty Christie?

Zapytana w lutym 1955 o metodę swojej pracy Christie powiedziała: „Być może rozczaruję słuchaczy, ale prawdę mówiąc, to właściwie nie mam żadnej metody”. Powieści wystukiwała na „starej, wiernej maszynie do pisania, która mi służy od lat”, odkryła także, że w przypadku krótszych form bardzo pomocny okazuje się dyktafon „Prawdziwa praca to najpierw wymyślanie historii, a potem zastanawianie się nad nią, dopóki się wszystkiego prawidłowo nie rozplanuje. To może zająć sporo czasu”, tłumaczyła podczas wywiadu. Nie wspominała wtedy o jakimkolwiek istnieniu Notatników, ale nawet szybkie przekartkowanie niektórych z nich pokazuje nam, że to właśnie na stronach brulionów miał miejsce proces wymyślenia i zastanawiania się.

Kiedy Christie zasiadała do pracy nad książką, jeszcze przed wstępem rozplanowywała intrygi, zastanawiała się, gdzie osadzić akcję.

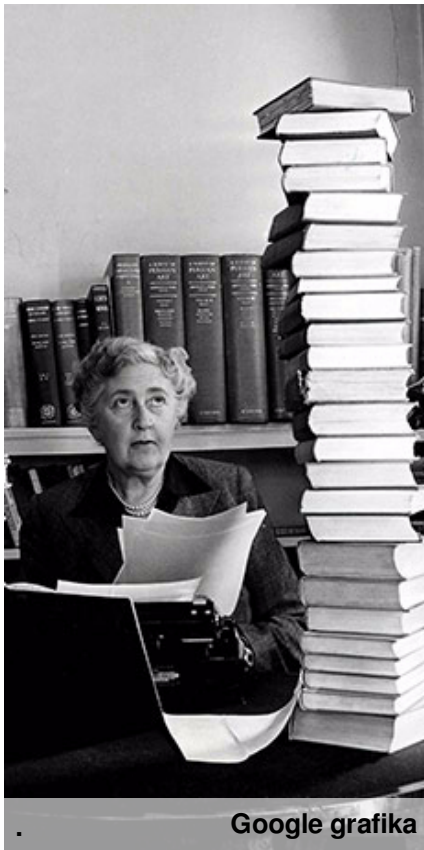
Google grafika

"Książka

Sceneria
Bagdad?
Szpital
Hotel
Mieszkanie, pomysł z
mieszkanem na trzecim piętrze
Nieduży dom w Londynie, mąż,
żona, dzieci
Park Regents Park
Szkoła dla dziewcząt
Statek
Pociąg"

Google grafika

Google grafika

PODRÓŻE

Christie podróżowała chętnie od dzieciństwa. Część młodości spędziła we Francji, dokąd pierwszy raz jej rodzina przeprowadziła się w 1895 roku i później, w wieku 15 lat, aby dokończyć edukację.

Prawdziwe zwiedzanie świata zaczęła z mężem Archiem – odbyła z nim wielką podróż po Imperium. Wyprawa ta miała promować Wystawę Imperium, która została zaprezentowana w Londynie w 1924 roku. Odwiedziła Południową Afrykę, Australię, Nową Zelandię, Hawaje, Kanadę i USA. W Honolulu odkryła miłość do surfowania. Mimo choroby morskiej uważała tę podróż za jedno z najwspanialszych wydarzeń w życiu. Spotkani podczas tej wyprawy ludzie niejednokrotnie pojawili się następnie na kartach jej powieści, np. major Belcher, który na karty *Mężczyzny w brązowym garniturze* trafił na swoje własne życzenie.

W 1928 roku, już po rozwodzie z Archiem, wsiadła do Orient Expressu i dotarła do Bagdadu, do którego następnie często wracała ze swoim drugim mężem archeologiem Maxem Mallowanem. Max okazał się świetnym kompanem, z którym odwiedziła m.in. Syrię, Grecję, Włochy i Egipt. Od późnych lat 40. aż do końca 50. Agatha i Max spędzali każdą zimę na wykopaliskach w Iraku. Christie rozkoszowała się tym miejscem:

„Jak bardzo kochałam tę część świata. Nadal ją kocham i zawsze będę.”

Źródło: „Sekretne zapiski Agaty Christie” John Curran.

Kryminały na dużym i małym ekranie

Agatha Christie to brytyjska pisarka, mistrzyni kryminałów. Wydała ponad 90 powieści i sztuk teatralnych. Jej utwory były bardzo znane. Wiele z nich zostało zekranizowanych (niektóre kilkakrotnie jak np. "Morderstwo w Orient Expressie", "Śmierć na Nilu" czy "4.50 z Paddington"). Na ich podstawie powstawały także liczne seriale czy słuchowiska radiowe.

Do najbardziej znanych ekranizacji należą:

Google grafika

Śmierć na Nilu (1978) (W czasie rejsu po Nilu dochodzi do morderstwa. Hercules Poirot rozpoczyna śledztwo w celu odkrycia sprawcy.)

Google grafika

Śmierć ma okna (1961) (Panna Marple jest przypadkowym świadkiem morderstwa. Policja ignoruje raport, sądząc, że jest to wytwór jej wyobraźni. Kobieta rozpoczyna dochodzenie na własną rękę.)

Zło czai się wszędzie (1982) (Badając sprawę fałszywego diamentu, Hercules Poirot trafia do ekskluzywnego kurortu dla bogaczy na tropikalnej wyspie. W trakcie pobytu zostaje zamordowana aktorka będąca gościem hotelu.)

Morderstwo w hotelu Gallop (1963) (Gdy sędziwy pan Enderby umiera z powodu ataku serca, podejrzliwa panna Marple nabiera wątpliwości co do naturalnej przyczyny zgonu. Rozpoczyna się kolejne śledztwo ze starszą panią w roli niezwyklego detektywa...)

Morderstwo w Orient Expressie (1974) (Detektyw Hercules Poirot zamierza rozwikłać zagadkę tajemniczego morderstwa, do którego doszło w pociągu.)

Do najbardziej znanych seriali należy *Poirot*

"Mediaspołecznicy"

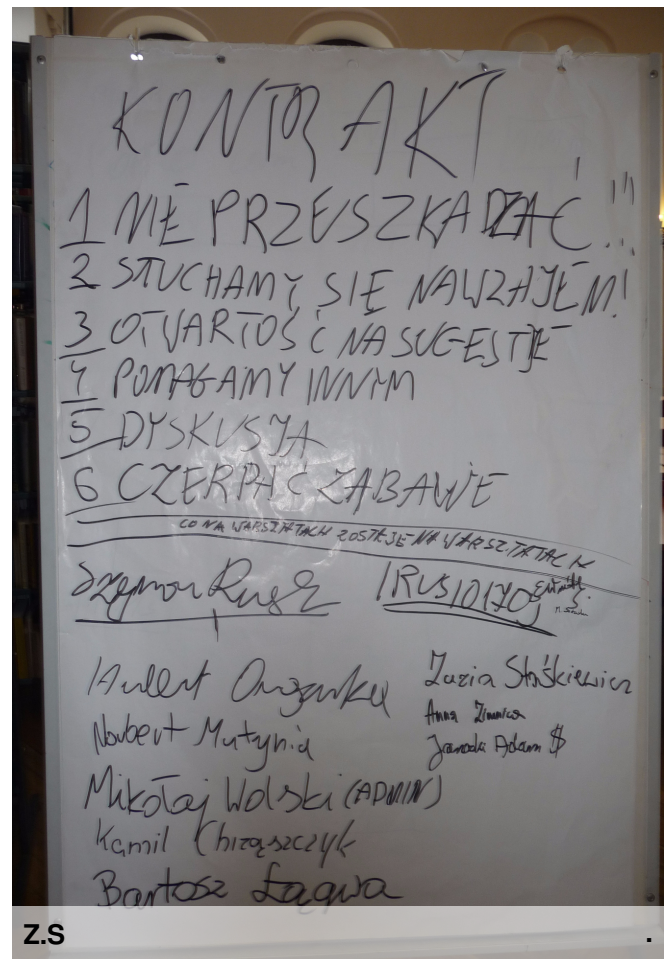
"Mediaspołecznicy" to ogólnopolska akcja mająca promować miejsca naszego zamieszkania, bo jak wiadomo, najciemniej pod latarnią, i uczyć przydatnych umiejętności m. in. dziennikarskich czy informatycznych. Uczestnicy zakładają blogi o wybranej przez siebie tematyce, na których pojawiają się wpisy z poszczególnych zadań. Autorzy zajmują się czynnościami takimi jak: umiejętne prowadzenie bloga, różne obróbki dźwięku, tworzenie memów i wiele więcej. Na zajęciach panuje wesoła atmosfera i jest tam na prawdę przyjemnie, a co więcej można się nauczyć bardzo pożytecznych rzeczy. W zajęciach uczestniczą uczniowie naszej szkoły z klas 1c, 1e oraz 2b. Z.S.

Z.S

Z.S

Z.S